

Třináct

Rozálie Lévyová

Třináctkrát...

Třináctkrát Veronika zkontrolovala hlavní dveře. Stejně jako včera, předevečírem a každý den, co tu bydlela. Kdyby to neudělala, věci by nebyly správně, mohla by nastat chyba. A chyby jsou nebezpečné.

Bylo 18:30 a to znamená, že je čas sednout si ke stolu, pět kroků od dřezu, na židli na její pravé straně je stěna. Jiné místo by totiž znamenalo porušení “pravidel” a to si nemohla dovolit. Ne dnes, ne zítra. Nikdy! Po zkontrolování, jestli sedí rovně, se vrhla do jogurtu. Třikrát zamíchat doprava a jednou doleva.

Po dvou lžících nastala tma, náhlé ticho. “Udělala jsem něco špatně?” nahlédla ven. Z žádného sousedního okna nevycházelo světlo. Černota, hluboká, bez kontur. Z ticha se stávaly hlasy, dráždivé, neúprosné. Připomínaly ji výčitky, šeptající do ucha: “Je to tvá vina!”

Veronika se nehnula, její myšlenky však proudily. Zkontrolovala jsem ty dveře opravdu třináctkrát? Co když to není mé šťastné číslo? Možná je chyba v tom, že jsem necítila stejný odpor kliky! Zamkla jsem je vůbec?

Vstala. Pomalu. Jako by tma měla zuby. Ostré a velké. Jako by kolem ní někdo chodil, sledoval ji. Cítila mráz po zádech, cítila pohledy.

Došla ke dveřím a hledala pevný bod kliky. Klika byla chladná. Je to špatně? Včera byla určitě teplejší. Co když jsem špatně zamkla a někdo se jí dotkl. Může tu být, čekat. Nebo je za dveřmi, vyčkává, až otočím klíčkem, a pak...

Zadržela dech. Naslouchala. Ale v téhle tmě se zvuky kroutí. Krok může být cokoli. Hučení ventilace, prasknutí trubky. Nebo krok někoho jiného.

Všechno je špatně, nic z toho se určitě stát nemělo. Nic! Nemám přehled o čase, nemůžu rozsvítit. A kolik věcí už jsem porušila. Všechno je to má vina! Jak dlouho už jsem bez světla? Deset, patnáct, možná i dvacet minut. Třeba to je i hodina! Ztratila jsem pojem o čase. A čas je další z pravidel, které ji chrání. Tedy chránilo.

A v ten moment si uvědomila. Nefunguje lednička a jídlo se může zkazit. Čistička vzduchu nejede, a tak se tu vytvoří prach a plíseň. Někdo může volat a nemám signál! Co když jsem promeškala důležitý hovor? Nebo zprávu! Nemá to smysl. Nemá smysl se dále snažit. A s tím cítila, jak úzkost stoupá a její srdce buší víc než kdykoliv předtím.

Myšlenky byly hlasitější, dráždivější a bylo jich tolik, že se jí z toho trásly ruce. Cítila se jako Rubikova kostka na polici, kterou nelze složit. Jako voda, co přetéká z misky. Jako... Příliš mnoho tónů v jedné hlavě.

Šátrala po baterce. Měla by být v pátém šuplíku. Ale její ruka nahmátla jen prázdno. Není horší věc než neznámo, protože v ten moment se cítíte, že všechna naděje, co jste ještě měli, už není. Jediná pojistka, kterou měla, není.

Seděla na podlaze, ani se nehnula. Byla uvězněna se svými myšlenkami. Chtěla už jen ticho, ale její OCD jí pauzu nedalo. Úleva byla luxus, na který ona neměla nárok. Ne protože by byla zlá, ale jelikož její mozek ji náhle nenáviděl. A když vás mozek nenávidí, jste na sebe zlí. Chce, abyste se potrestali. Ačkoliv si to nezasloužíte.

Ani slza. Lidé si myslí, že úzkost je řev, pláč a bolest. Ne. Úzkost je ticho. Tma v plicích. Bolest, kterou cítila, byla nepopsatelná. A o to horší bylo, že ji nikdo neviděl. Nikdo nemohl pochopit, co zažívala, protože nikdo nechápe vážnost této duševní poruchy, dokud ji sám nezažije.

Několik hodin v temnotě. Světla se nevrátila. Ani ráno. Ani po obědě. Slyšela sousedy na chodbě, jedna sousedka na ni dokonce klepala, ale ona jen nehybně seděla, s pohledem upřeným do prázdna. Seděla jako socha. Bezvhládné tělo sloužilo jako zarážka do dveří.

Její tělo hladovělo, ale neúprosné myšlenky byly silnější. Chtěla se sebrat a dát si něco k snědku, jenže bez rituálu to nešlo. Bez správného pořadí, bez správné teploty a světla. Takhle se pracovat nedalo. V tenhle moment vše, co chtěla, byla pomoc.

Po čtyřiceti osmi hodinách konečně zablikala světla. Proud se znovu proudil. Vše fungovalo, jak má. Venku se všechno pomalu vracelo do normálu. Lidé zase začali nadávat na ulicích, chodit ven, psát si. Vrátili se ke všemu, co dělali předtím. Jako by se nic nestalo. Ano, byly škody, velké. V hodnotě miliard. Ale co jste čekali. Že to někdo bude oplakávat? To asi neznáte lidi.

Veronika však seděla v koutě. Svět se sice nakonec nezhroutil, ale to neznamená, že to platí i pro ni. Už nepotřebovala ověřovat zámky. Dveře byly stejně zbytečné, když jste zamčeni v sobě.